

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му 6 на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр

БРОЙ 22. У Новоме Саду, 14. Юния 1860. ГОД. III.

Теме за учительске зборове.*)

I.

О недостатцима и манама школе, и коимъ начи-
чиномъ могу учители помоћи да се недостатци и ма-
те одклоне.

Шта могу учители радити да се станѣ школ-
скихъ зданія' побольша.

Шта могу учители радити да се выше класса
школскихъ отворе.

Шта могу учители радити да се недельна школа
свуда заведе.

Шта могу учители чинити да се девојчка шко-
ла заведе.

Шта могу учители чинити да се у већимъ ва-
рошима и местима нашимъ главне школе установе.

Шта бы се имало све у недельной школи, и како
предавати, да народу што е выше могућно корист-
на буде.

Предлози и начини за негу воћака, свилене бубе,
пчеле и осталихъ економичныхъ струка'.

Како може учитель помоћи да народъ добыве во-
лю на воћарство, свилодѣліе, и на пчеларство.

* Будући да ће се, као што самъ изъ поузданогъ извора чуо, на
годину и кодъ насъ учитељски зборови — конференціе — з —
почети; то стављамъ овдѣ неке педагогичне теме, — о којима
ће се по свой прилици на конференціјама разговоръ водити, на-
рочито тога ради да господа учители сврху овихъ предмета
размишљаваю и искуства нужна себи прибираю! —

Како може учитель помоћи да народъ разумнѣ и болѣ землю обдѣлава.

Предлози за установлѣнѣ разныхъ по просвету и благостанѣ народа полезныхъ друштва.

Предлози за установлѣнѣ едногъ фонда за учительске удовице и сироте.

Шта има учитель чинити, да свое матеріално станѣ побольша.

Средства и начини за далѣ изображаванѣ учителя.

Кое су узроци непоштованя учителя у общини.

Шта има учитель чинити да любовъ и поштованѣ общине придобѣ.

Шта има учитель чинити, да га деца поштую и любе.

Шта има учитель чинити да га родители дечи поштую и любе.

Шта има учитель чинити да га свештенство поштуе и люби.

Шта има учитель чинити, да га власти поштую и любе.

Како се и коимъ начиномъ могу библиотеке школске завести.

Како ће учитель збирке различити семена, различита лишћа, цвѣтова, дрва, кожа, птичји яя, шкодљиви буба и лептирова за школу набавити.

Огледало врстногъ учителя.

Огледало валяне школе.

Огледало врстногъ школскогъ управителя.

Огледало валяногъ общинскогъ старешине у погледу школе.

Огледало врстногъ свештеника у погледу школе.

Огледало врстногъ отца и матере у погледу школе.

Шта све има чинити валянъ учитель да му школска деца напредую.

Шта све има чинити школскій управитель.

Шта све има чинити обштинскій старешина, да наука и воспитанѣ у мѣсту напредуе.

Шта има добаръ свештеникъ чинити да школа и воспитанѣ напредуе.

О пороцима учителя' и како се ови одклонити могу.

II.

Кое су најглавниі узроци и кривци, што деца у школу неиду, и чимъ се може томе доскочити.

Чимъ су криви учители, што деца у школу неиду, и шта имаю они чинити да се ово зло одклони.

Чимъ су криви свештеници, што деца у школу неиду, и шта имаю они чинити, да се томъ помогне.

Чимъ су криве обштинске власти, што деца школу непоходе, и како бы могле оне склонити люде, да децу у школу шалу.

Коимъ ће средствама учитель деци долазенѣ у школу омилити.

Шта се има употребити, да сва деца у школи мирна и пажљива буду.

Начинъ како може учитель сва три оделѣња деце непрестано користно занимати.

Коя су средства нужна за одржати вантѣ школскій.

Коимъ начиномъ може учитель на владанѣ дечиѣ изванѣ школе пазити.

Шта има учитель чинити, да му деца у време одмора школскогъ (о вакацији) незадивляю и незабораве, што су научила. Кое су најудесниѣ награде, да е' њима учитель децу на прилѣжаніѣ побуди.

Шта има све награди предходити.

На што има учитель пазити, кадъ хоѣе да кое дете похвали.

Кое су каштиге посведочене као најудесниѣ.

Кое су све каштиге педагогично забранѣне у шко-
ли мале деце.

На што мора учитель назити при телесномъ каш-
тигованю деце.

Шта има свакој каштиги предходити да корист-
на буде.

Како се има учитель пре каштиге, и при кашти-
гованю и после каштигованя са каштигованымъ дете-
томъ а и са осталомъ децомъ владати.

Коимъ ће средствама учитель учинити, да му ни-
кадъ не буде нужде децу каштиговати.

Како се имаю држати недельни испити да цѣли
својой одговара.

Како се имаю држати месечни испити.

Како се имаю држати полгодишњи испити.

Како се имаю држати годишњи испити.

Шта се има чинити о свечаности кадъ се школа
започинѣ.

Шта се има чинити о свечаности, с' којомъ се
школска година завршуе.

Како бы валяло Свето-Савску свечаность држати.

(Наставиће се.)

У 4. Неделю после Духова.

Евангеліе одъ Матеа. гл. 8. зач. 25.

Во время оно, вшедшъ Исусъ къ Капернаумъ, при-
ступи къ нему сотникъ мола его, и глагола: Господи,
отрокъ мой лежитъ въ дому шслабленъ люте стражда.
— У време оно, кадъ е ушао Исусъ у Капернаумъ,
приступи къ нему капетанъ молећи га и говорећи: Го-
споде! отрокъ мой (дете мое) лежи у дому узетъ лю-
то страдаючи.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

И глагола емѹ Исѹсѣз: азѹ пришедѹ исцѣлю его.

— А Исѹсѣь му рече: Я ѹу доѹи и исцелиѹ га.

И ѡтѣшавѹ сотникѹ рече емѹ: Господи, иѣсмь достоинѹ да подѹ крокѹ мой внидеши, но токмо рѣцѹ слово, и исцѣлѣтеѹ отрокѹ мой. — И одговори капетанъ и рече му: Господе! нисамь достоянъ да подѹ кровь мой уѣшѹ, него само рѣци рѣчь, и исцелиѹ се отрокѹ мой.

Ивѹ азѹ человекѹ есмь подѹ властѹю, имѹи подѹ собоѹ воины, и глаголю емѹ, иди, и идеѹ, и дрѹгомѹ прѣиди и прѣидеѹ, и рабѹ моемѹ: сотвори се и сотвориѹ. — Ерѹ и я самь человекѹ подѹ власти, и имамь подѹ собомѹ войнике, и кажемь овоме: иди, и иде; и дрѹгоме: доѹи и доѹе, и слуги моемѹ: учини то, и учини.

Слышавѹ же Исѹсѣз, удивисѹ, и рече градѹщимъ по немъ: аминѹ глаголю вамъ: ни ко Израили толики вѣры шѣрѣтоѹхъ. — А Исѹсѣь чувши, удиви се и рече онима, кои за нимъ иѣхѹ: заиста кажемь вамъ: ни у Израилѹ толико вере не наѹо.

Глаголю же вамъ: яко мнози ѡ костоку и западѹ прѣидѹтѹ и возлагѹтѹ со Авраамомъ, и Исаакомъ и Иаковомъ ко царствѹи небеснѣмъ. — И (то) вамъ кажемь: да ѹе многи одѹ истока и запада доѹи, и сѣше съ Авраамомъ и Исаакомъ и Иаковомъ у царствѹу небесномѹ.

Сынови же царствѹиѹ изгнани бѹдѹтѹ ко тмѹ кроушнѹю: тѹ бѹдетѹ плачь и скрежетѹ зѣбшмъ. — А сынови царства бѹѹе изгнани (истерани) у таму найкрайню: ту ѹе быти плачь и шѣргутѹ (шѣрипанѹ) зуба.

И рече Исѹсѣз сотникѹ: иди, и якоже вѣрѹвалѹ еси бѹди тѣбѹ: и исцѣлѣ отрокѹ егѹ въ той часѹ. — И рече Исѹсѣь капетану: иди, и како си вѣрѹваѹ нека ти бѹде: и исцели се (оздрави) отрокѹ нѣговѹ у тай часѹ.

Апостоль Римлянина гл. 6. зач. 93.

Братіє, скобождшесѧ отъ грѣха, поработнстесѧ правдѣ. — Ослободивши се одъ грѣха, подчинисте се правди (поставте слуге правди).

Человѣческо глаголю, за нѣмошь плоти вашѧ: акоже убш представисте уды вашѧ рабы нечистотѣ и беззаконію въ беззаконіе, тако нынѣ представите уды вашѧ рабы правдѣ во свѣтлнню. — Као човекъ говоримъ за нѣмошь (слабость) тела вашего: ерь као што оддасте удове вашѧ за робове (на службу) нечистоти и беззаконъ, (на беззакона дѣла) тако садъ отдайте удове вашѧ за робове (на службу) правди у свѣтлню (на дела света).

Егда во робы бѣсте грѣха, скободни бѣсте отъ правды. — Ерь кадъ сте были робови грѣха, скободни сте были одъ правде.

Кій убш тогда имѣсте плодъ, ш ннхже нынѣ стыднстесѧ; кончина бо онѣхъ, смерть. — Какавъ дакле тада имаете плодъ (родъ) за кои се садъ стидите? ерь в край онога (плода) смръть.

Нынѣ же, скобождшесѧ ѿ грѣха, поработншесѧ же Богови, имаете плодъ вашъ во свѣтлню, кончинъ же, жизнь вѣчннѧ. — А садъ, ослободивши се одъ грѣха, и подчинивши се Богу, (поставши слуге Божіе) имаете плодъ вашъ свѣтлню, (светошь) а край (имаете) живогъ вечный.

Оброцы бо грѣха смръть; дароканіе же Божіе живогъ вѣчннѧ, ш Хрістѣ Іисусѣ Господѣ нашемъ. — Ерь в плата за грѣхъ, смръть: а даръ в Божій живогъ вечный, чрезъ Хріста Іисуса Господа нашего.

М л а д е ж њ и ц в е ћ е .

(Продужено.)

II.

Шта е лепше, шта а' краснѣ, него цвеће у пролеће! Како га е мило погледати! Али лепота и красота нѣ едино преимућство у цвета, има нешто што му јоштъ већу важностъ дае, и што га особито одликуе. А то е чудесна нѣгова и многовидна разлика по бои, изгледу и по мирису. Око бы се наше уморило, и кадъ бы сво цвеће еднако было, и досадило бы намъ се гледати га. Природа не бы намъ се ни издалека тако дражестна и байна чинила, да у нѣй невлада найвећа разновидностъ, и у тој найвећој разновидности найскладнѣ сугласіе. Еданъ те цветъ забавля своіомъ боіомъ; другій те услађуе пріятнымъ мирисомъ; третій, ако и нѣ башъ лепъ по изгледу, али има у себи лековиту снагу, или намъ на другу какву ползу служи. Хоћемо а' желити да нестане са света лале, зато што у нѣ нема мириса; или ћемо презирати любичицу е' тога што е она скромно у трави сакривена па се готово и невиди, ал' ипакъ пріятанъ миризъ свудъ увасколо распростире. Или хоћемо а' украсити негу и землю житу, лану и конопљи, и другој користној по насъ растиньи, што намъ недае мириса као ружа, што намъ недае лепа цвета као што е зумбуль и карамфилъ. Не заста не. Све е добро што е благій Богъ створио, све су бильке пѣму еднако миле, све су на нашу ползу, и на нашу потребу одређене.

Као што е међу растиньяма разновидностъ и различностъ нуждна; тако е нужно да и у друживномъ людскомъ животу међу члановима човечаства разлика влада по станіу, па и по народности, по езыку и племену. Тело се састои изъ многихъ и различитыхъ

удова, и свакій удъ има свое опредѣленіе, с' коимъ служи за обстанакъ, користь и красоту целога организма и целога живота човечіегъ. Это, исто тако нужна е и разлика стая у друштву човечіемъ да бы свакій на своме месту и у своимъ околностима общте благо целога човечества своіомъ радньомъ подпомагао и к' благостаню целога друштва човечіега по могућеству своихъ богоданныхъ сила дѣриносіо.

Света е дакле дужность ваша о родители и воспитатели сматрати, испытивати и познати наклоности и свойства поверене вамъ дечице, и размишлявати кои е найбільи начинъ живота за едно и друго дете по нѣговой тѣлесной и душевной каквоѣи и по околностима, у којима ће дете негда по свой прилици живити. Вы бы погрѣшили, кадъ бы допустили деци; да по своіой вољи и буди избираю себи будућій начинъ живота, еръ деца суде по саяности и споляшности овогъ или оногъ званія, и немисле, ели оно за нѣи сходно, и хоће л' они быти за то зваше ил' за тай занать. Али не валя опеть нишошто ни натеривати децу на овај начинъ живота, за кои они ни мало волѣ немаю, или имъ се мрзакъ чини.

Наши богатіи люди рѣди су, да имъ деца иду у велике школе и да се уче, и то бы было доиста похвално, кадъ бы се само она деца изъ богатіихъ куѣа на науку давала, коя дара за науку имаю. Али на то се слабо пази. Имало дете дара или не; ели изгледъ да ће се дете моѣи наукомъ своіомъ издржавати, и човечеству на ползу быти, или не, — о томе се родители много небрину; внима е доста што имаю кою крайцару да могу деци кнѣиге куповати и издржавати ихъ за кою годину, па ако е тако, одма ихъ на веће школе даю. Занати су, мисле они, за сиромашку децу, а за богату су школе и науке.

Кодъ нашихъ варошана уобште, па већ и кодъ
 самихъ богатихъ селяна све већма изчезава златна
 простота. Свако ти то тежи за сјиношћу и вели-
 колѣпјемъ. Суета, и горделивостъ преотела е ма'.
 Многи су са своимъ станѣмъ незадовољни, и држе,
 да су они за нешто веће и выше створени. Ђдна по-
 родица угледа се на нобилитетъ и спољашню сјинось
 друге; свако бы то желіо да се покаже у богатству
 и раскоши већи и болји одъ свога суседа. О, кадъ
 бы се тако старали у добродѣтельима еданъ другогъ
 превазилазити! — Отацъ, ако е занатлія и трговацъ,
 презирући оно станѣ у коме се налази, кое му часть
 дае, и у коме е можда и стекао, неће да синове и
 кѣри свое воспита сходно своме станю, него се угле-
 да на богатоше и спаіе, па шта ови раде, было до-
 бро ил' зло, то све онъ прима и тако и децу свою
 воспитава. Све ти се то дало у ноблесь. Синови се
 шилю у Академіе и у друге високе школе подъ име-
 номъ да уче, макаръ и неучили ништа само нека се
 господски знаду владати, лено носити, и одъ свога
 рода поносити. Кѣри мораю се за фрайлице припре-
 мати. Србска школа, женски домаћи послови, то су за
 паорске девойке, а грађанске мораю учити туђе езые,
 туђе обичае, мораю хотимице кварити Србеки езые
 и речи наопако извртати, мораю се у ленъости и ци-
 франю вештбати ма како было отцу дугове сносити;
 ер тако хоће von ton; то изискуе духъ времена; то
 е воспитаніе одъ садашнѣгъ света. Радити е срамота.
 то е посао за слушкинѣ и за паоре. Ноблѣ люди не-
 смеу радити. Тако мисле родители, тако и у томъ
 духу воспитаваю свою децу, и већ виђамо јдне пло-
 дове таковога воспитанія.

Коя се породица тако погосподи, а зараза та мло-
 ге е кодъ насъ већ окужила, у той све иде натраш-
 ке. Ако е домаћинъ свештеникъ ил' учитель, мала му

в плата и не може с' ньомъ да на край изиђе, пакъ се
 еднако какъ што нѣ другій начинъ живота изабрао.
 Ако е трговацъ ил' занатлія, онъ се жали, што му
 нѣговъ дуѣанъ, игла, шило ил' чекиѣ нѣ у станю све
 потребе господина сына и фрайле кѣри подмирити,
 те у место да се опамети, а онъ прави дугове да му
 се сынъ збогъ свогъ лепогъ и господскогъ држаниа
 болъ ожени, а кѣи да болю партію добые; еръ има и
 выше людій кои на споляшню сяйность много држе,
 па мисле може ихъ баръ у томе ереѣа послужити.
 Мати, у место да іой одрасла кѣи на помоѣ служи у
 оправляню куѣвныхъ послова, хтела бы да има іоштъ
 едне руке, само да може савъ посао сама урадити,
 да іой кѣрца ручице с' посломъ неквиари; еръ после
 небы могла нѣма у клавиръ ударати. Па шта буде
 одъ тако воспитане младежи? — Сынъ сврши коькако
 школе, ал' недобые одма званіе, и ако добые, то му
 плата едва залегне трошакъ на дуванъ и цигаре, а
 отацъ мора опетъ давати и трошити іоштъ выше на
 сына кавалера. За кѣрцу се невяля ни една богата
 партія, а сиромыхъ богословъ, учитель и занатлія людъ
 бы быо кадъ бы е запросіо, еръ она за нѣга по сво-
 ме nobl-воспитанію и не приличи. Неприличи зато,
 што незна радити и што се етиди радити; неприличи
 зато што выше троши, негъ што бы и она и мужъ
 іой привредити кадри были; неприличи зато што е
 суетна, горда и високоумна, а то нѣ за жене гра-
 ѣанскогъ реда и свештеничкогъ реда; неприличи на-
 последку ни зато што бы временомъ по свомъ начину
 и децу свою воспитала, па с' тымъ и нѣи упропастила.
 Ето тако видимо мы у отмѣнимъ нашимъ и имуѣні-
 имъ породицама одрасле и здраве синове и кѣри, кои
 се нису кадри ни хлебомъ ранити, кои неуму ни оно
 парче хлеба што га изеду заслужити, а овамо су на
 велико наврнути, и хтели бы силомъ да се предъ све-

томъ издаю за оно што нису. Тако и тымъ начиномъ пропада и упрошашѣе се една фамилія за другомъ и богатство и иманѣ праотаца прелази изъ руку погошпѣныхъ нашинаца у руке вредныхъ туѣинаца, а све збогъ тога што родители неуму децу како валя своје станю сходно воспитати, и што оно држе за воспитаніе што е за люде нѣиховега станя найвеѣа лудость и најгоре невоспитаніе. —

(Продужиће се.)

Три мала безпосленика.

Три детета пођу у училиште и путемъ рекне едно: „Зашто да идемо у школу, шта ће намъ ученѣ помоћи? — Болѣ да идемо у шуму, тамо има различнихъ животињца, пакъ ћемо се съ њима играти.“ „Право велишъ;“ одговоре прочи, и предузму путъ шуме.

Кадъ стигну у шуму, позову они найпре бубице да се съ њима играю; но ове летећи и зучећи имъ око главе нехтедоше, веѣъ една одговори: „я морамъ дрва сецкати и немамъ се кадъ играти.“ Друга рече: „я морамъ себи у земљи станицу правити.“ Трѣће друге говорише: „Мы морамо себи одъ гранчица и траве колебице спраляти, ерѣ су намъ се старе поквариле.“

Садъ дођу деца къ мравиняку. Овдѣ е множина трудолюбивыхъ мравій тамо амо трчала, и свакиѣ е по што у свою куѣицу унети имао, и кои небы могао самъ што свладати, тай е и друге у помоѣъ призивао. Кадъ деца виде, да су и сви у послу, оставе ихъ и пођу даљ.

Они найђу садъ на силне пчелице, коѣ по цвећу летише. Но ове су тако хитно одъ цвета за цвѣтъ прелетале, медъ и восакъ купиле, и у свою га кош-

ницу односиле, да на ове бадаваџе ни погледати ни-
су хтеле.

Снуждена пођу деца далъ, ербо ни една животи-
нѣца не пристае съ нѣма у игру. Но садъ се врло
обрадуо, кадъ чую где нѣка птичица, радостно по
гранчицама скакутаюћи, весело пева. Они іој притрче
брзо и рекну: „Ты намъ, мила, врло лено певашъ,
безъ сумнѣ ѣшъ и волю имати съ нама се мало по-
играти.“ Ал' имъ она смешеџи се одговори: „Заръ
вы мислите да я немамъ посла? — Я морамъ моимъ
малима мушица хватати, и певаюћи успављивати ихъ;
къ томе морамъ іоштъ и съ другимъ се птицама над-
певати и путнике веселити.“ И съ тымъ се удали
одъ нѣхъ.

Изненада зачуе се неко шумтанѣ на страни у не-
комъ чбуву; они погледе уплашено на ону страну,
али несмотре ништа. Садъ имъ далеко не бѣше шума
онако мила као пре, и едно одъ нѣхъ проговори: „О!
кадъ бы баремъ коя веверица изишла, и хтела се съ
нама поиграти!“ И гле! изъ нѣкогъ чбуна истрча една
и пужаюћи се на едно дрво говораше: „Я тражимъ
ораха и лешнѣика!“ „Веверице мила,“ говорише іој
деца, „ходи пакъ донеси и нама ораха!“ Но она ска-
каше и пужаше се съ дрвета на дрво и негледаюћи
на нѣхъ. „Ха! ево съ кимъ ѣмо се мы играти!“
рече едно одъ нѣхъ, кадъ смотри жуборно текућій
поточиѣ; и потрче весело сви къ нѣму. Али имъ
онъ проговори: „Јо, лѣне и неваляле деце! Заръ вы
мислите да я немамъ посла! — Та я морамъ и данъ
и ноѣ да радимъ. Докъ самъ малый, напаямъ я поля
и животинѣ; а кадъ оснажимъ, онда терамъ водени-
це, носимъ лаѣе и друге ствари. — Одлазите нева-
лялцы! Заръ се нестидите, што сте међу толикимъ
Божіимъ створеняма, сами вы безпослени?“

Деца се на ове речи застиде и пођу кући; али се јоштъ већма посраме кадъ примѣте, да ихъ кукавица, подсмевајући имъ се, до иза шуме испрати, пакъ се договоре и зареку, да нигда више ни најманъ времена у непослицы нећею проводити, него да ћеду прилежно школу посећавати, где се свему што е добро, полезно, Богу и людма по вољи обучаваю.

А. М.

ИЗЪ ПСАЛТИРА

Песма 2.

Ахъ, зашто се ти неверни
Сад' народи узруяше?
Зашт' се люди ти сметени
Суетама сви предаше?

Гле! земаљски сви цареви,
И князеви састашесе;
Те на Бога са мачеви,
И Христа му дигоше се:

Говорећи: ланце њине
Сад' за свагда раскинимо,
И од наше све дружине
Ярамъ њиовъ одбацимо.

Ал' тим' њинимъ намерама
Богъ с' небеса смеяће се,
И неправим' тим' претњама
Вишњи Господъ ругаће се.

Па ће тад' у гнѣву своје
Карати и' громогласно,
И с' жестиномъ својомъ ктome
Онъ ће смести њи ужасно.

Бръ Онь мене избрао е
 Ту за цара свр' Сиона,
 Свр'у свете горе свое,
 Да му являмъ строй закона.

Мене рече Господъ силни:
 Ти си накитъ мени мио:
 Ти си синъ мой преумилни:
 Данасъ самъ те я родио.

Ишти, — па ъу теби дати
 У наслѣдство све народе,
 Нек' ти влада обувати
 Све краеве земне овде.

Гвозденъ штапъ ње твоей владати
 Ту надъ свима народима;
 С' тим' њеш главе размрскати,
 К'о судъ земни, невернима.

Сад' цареви, разборите
 Речи мое разумите;
 И на земљи што судите,
 Советъ мударъ утубите.

Па Господу скупа своме
 Сви са страомъ тад' служите:
 Радуйте се свагда томе,
 Ал' одъ Нѣга и стрепите.

Ту науку сви примите,
 Да с' нелюти Богъ никада;
 Па да тако изгубите
 Врavedника путъ насвагда.

Бръ гнѣвъ божи кад' на злима
 Скоро плане, те с' сурваю,
 Благо добрим' тад' и свима,
 Што с' у Бога свог' уздаю.

Песна 3.

О Господе, зашт' одвише
Ти се тако умножише,

Кои кинѣ животъ мой?

Многи на ме ев' устаю,
И злобно ме потвараю,

Гнѣвъ лиюћи на ме свой?

Слушамъ мое садъ злотворе,
Са поругомъ гди говоре

Души мојој сви у гласъ:

Нема, знамо, нема томе
Там у Богу нѣговоме

Сад' спасеня испредъ насъ.

Али Ти си, о Господе,
Мой бранитель свагда овде

Са висине твое там':

Ти си моя слава стална,
Понижену Ти зарана

Уздижешъ ми главу самъ.

Я самъ тако с' лицемъ сузнимъ
Вик'о моимъ гласомъ тужнимъ

Тад' Господу Богу мом':

И Онъ зачу яде мое
Са пресвете горе свое,

У блаженомъ стану свом'.

Я самъ засп'о и спавао,
И сладко се одмарао;

Брѣ си био еамномъ Ти:

Па самъ ложу оставио,
Брѣ Ти си ме одбранио

Одъ злотвора мой' сви.

Мене неби заплашили,
 Ма да би ме обколили
 Тисућ' люди као рой:
 Подигниси и устани,
 Па ме спаси и одбрани,
 О Господе Боже мой!

И порази Ти све оне,
 Безъ повода што ме гоне,
 И што траже животъ мой:
 Ти отровне овде свима
 Смрви зубе грешницама,
 Да нелиу ту едъ свой.

Еръ спасенъ наше овде
 Текъ одъ Тебе, о Господе,
 Свагда слази свие к' нам':
 А благословъ твой безмерни
 На твой цео народъ верни
 Ти обилно шилъшъ самъ.

І. Горяновићъ, пар. ирижкій.

Д О П И С Ъ.

Покойный митрополитъ бечкій Едвардъ Милде, кой е за живота свога великій пріягель школе и покровитель учителя быо, оставио е пре неколико година у завету свомъ врло знамениту сумму новаца на ту најблагороднију цель, да одъ лихве коя на главницу припада, сваке године 80 учителя изъ круновине Долнѣ Аустрије по 100 фор. поклона добыю: но свакій кои жели учестникомъ овога поклона быти, мора быти добаръ, прилъжанъ и ревностанъ учитель, и владанъ нѣгово треба да подпуно одговара светомъ званію кое одправля. Ове године добыли су поклоне изъ заснова Милдеовогъ 78 учителя и то неки одъ нѣхъ и више одъ 100 фр. еръ е на нѣи 8242 фр. и 50 новч. а. в. раздано. Овогодишньи приходъ одъ главнице састои се изъ 325.500 фр. а. вр. — И мы као учителяи треба да рекнемо великомъ благодѣтелю учительскомъ, блаженпочившемъ митрополиту бечкомъ Едварду Милде: „Богъ да му души прости,“ и да се одъ срдца молимо Богу да и нашемъ роду а особиту нашей цркви и нашей школы таковыхъ штедрыкъ и милостивыхъ основателя и приложника даде!

Издае Епископска књигопечатня у Новомъ Саду.